

САОПШТЕЊЕ

Остајући досљедни једностраном виђењу истине о ратним дешавањима из деведесетих у корист Хрватске и затирању сјећања на црногорске и српске жртве ратних злочина у Хрватској, иза којих од почетка 90-их до данашњег дана стоји злочиначка ХДЗ, група црногорских и хрватских НВО блиских Хашком трибуналу и коалицији РЕКОМ Наташе Кандић, поводом 6. децембра, дана када је, како тврде “прије 25 година ескалирао напад ЈНА и црногорских резервиста на Дубровник”, презентовала је у Подгорици своје виђење тих догађаја уз приказивање документарца “Затирање историје и сјећања”.

Пред двадесетак учесника, домаћин Центар за грађанско образовање (ЦГО) и гости из Хрватске – Центар за транзицијску правду (СЕНСЕ) и Центар за суочавање с прошлошћу (ДОКУМЕНТА), оптужили су црногорске институције и цивилни сектор да одбијају да се “на адекватан начин” суоче са ратном прошлошћу и истакли да се мора спријечити затирање новије историје и сјећања на опсаду и бомбардовање Дубровника, што је извршна директорка ЦГО Далиборка Уљаревић оквалификовала “најсрамнијом страницом у црногорској историји”.

Уз осуду што Црна Гора није ту “најсрамнију страницу” убацила у школске уџбенике историје и, у вези са тим, није ништа учинила на процесуирању ратних злочина, Уљаревићка је поручила да „нема тих новаца који могу “купити” нову историју нити затријети сјећања – прије свега жртава и њихових породица” и закључила да је проблем несмјењивост црногорске власти.

Ко о чему, лопов о поштењу. Црногорске резервисте јавно срамоти плаћеничка НВО која сваке године из фондова блиских разбијачима СФРЈ добија десетине хиљада еура за фалсификовање управо те новије историје и притом покушава сакрити да је у томе нечасном послу управо ЦГО партнер “несмјењиве црногорске власти”, која средствима из државног буџета уредно сервисира њихове пројекте .

Удружење годинама узалуд заговара објективно суочавање са прошлошћу, уз принцип да се омогући и другој страни да се чује и једнак третман ратних злочина и жртава тих злочина. Разлог томе је страх од истине из које полако излази на видјело хрватска ратна кривица, масовни ратни злочини и срамно профитерство дијела црногорског цивилног сектора на рачун истине о заједничкој несрећи и ратним жртавама.

Ако је неко од почетка 90-их на овамо исписао срамне странице националне историје онда је то учинила Република Хрватска коју је, по узору на Павелићеву НДХ, изазивањем ратних сукоба, масовним ратним злочинима и геноцидом над српским становништвом, уз издашну помоћ са стране, створила шовинистичко-сепаратистичка ХДЗ и усташка емиграција.

Ко је хтио рат јасно свједочи изјава Фрање Туђмана на тргу Бана Јелачића 24.05.1992. године: "Рата не би било да га Хрватска није жељела", а ко је жртва неумитно говори чињеница да је злочиначким подухватом српско становништво у Хрватској, са 12,2% у 1991. години, данас сведено на око 4%.

Факат је да Хрватска и њени ратни спонзори и даље избјегавају суочавање са ратном прошлошћу на бази истине о узроцима и посљедицама ратних сукоба у Хрватској почетком 90-их, већ настављају са утјеривањем ратне кривице Србији и ЈНА, уз ултиматум црногорској власти да томе да допринос.

ЦГО и партнерским НВО, које наводно имају једнак однос према свим ратним жртвама, је познато да су црногорско и хрватско тужилаштво 2006. године потписали једнострану *С поразум о гоњењу починилаца кривичних дјела ратних злочина*, чије подручје примјене је ограничено искључиво на ратне злочине које су починили црногорски држављани над хрватским држављанима, а не и обратно, чиме се на најгрубљи начин дискриминишу црногорске жртве хрватских злочинаца. Такође им је познато да од многих ратних злочина које су 90-их година починили припадници хрватских паравојних оружаних формација над припадницима ЈНА и цивилима из Црне Горе, није покренута истрага ни у једном случају.

То је најсрамнија страница црногорске историје чијем исписивању су значајан допринос дале црногорске и хрватске НВО чланице РЕКОМ-а, чије гласноговорнице, попут

Далиборке Уљаревић, годинама избјегавају медијски дуел са представницима Удружења у вези са било којим ратним догађајем на дубровачко – херцеговачком ратишту и шире.

Питамо Уљаревићку, склону колективном оптуживању и срамоћењу ЈНА и црногорских резервиста, ко је средином 1991. године у Задру, Шибенику, Сплиту и другим мјестима на хрватском приморју приређивао Кристалне ноћи српском и црногорском становништву и породицама официра ЈНА, организовао нападе на јединице и касарне ЈНА са убиствима војника, ко су били хрватски шпијуни у и из Црне Горе, ко је довлачио оружје у Дубровник, ко је, и зашто, почетком децембра 1991. године из старог дубровачког града упорно гранатирао положаје и убијао војнике ЈНА и зашто Рамбо Ковачевић у Хашком трибуналу није осуђен за гранатирање старог града? Прича о томе је много сложенија, а истина у многоне другачија од онога што се чуло на подгоричком скупу, уприличеном поводом 6. децембра.

Подгорица 6.12.2016.године

Радан Николић, директор